

Ορθόδοξη Εκκλησιολογία και Ορθόδοξη Πολιτειολογία

Του Γεωργίου Π. Παύλου

Καθηγητού Φυσικής και Φιλοσοφίας Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης

Σεβαστοί και άγιοι επίσκοποι, πατέρες και μητέρες,

Αυτή η επιστολή προς εσάς, εκφράζει τον πόνο της καρδιάς μας για τον λαό μας, την πίστη του, τον πολιτισμό του και την ιστορία του.

Όλα όσα ακολουθούν, γράφονται υπό την έννοια πρώτον, ότι στην εκκλησιαστική και πνευματική ζωή είναι απαράβατος κανών πως δεν δύναται και δεν επιτρέπεται να αποδώσεις ευθύνη για οιοδήποτε κακό στους άλλους και σε ουδέν, αλλά παρά μόνον εις τον εαυτό σου. Δηλαδή για όλο το κακό του κόσμου ευθύνεσαι πρωτίστως εσύ ο ίδιος. Διότι όσο περισσότερο διεισδύεις στην πνευματική σφαίρα της αλήθειας, τόσο περισσότερο καθίστασαι επιεικής προς τους άλλους και αυστηρός με τον εαυτό σου. Δεύτερον, πως εάν πρόκειται να υπάρξει οιαδήποτε αναγέννηση, πνευματική, εκπαιδευτική, πολιτική, πολιτιστική, οικονομική, στην παρούσα και υπό κρίση ελληνική κοινωνία, αυτό θα συμβεί εάν και μόνο αν επαναλειτουργήσει στην Ελλάδα ο εκκλησιαστικός κόσμος από τα υψηλότερα επίπεδα της εκκλησιαστικής ιεραρχίας έως τα χαμηλότερα επίπεδα των απλών λαϊκών χριστιανών, σύμφωνα με το πνευματικό αξίωμα ενός εκάστου. Δηλαδή, εάν υπάρξει καθολική και κυριολεκτική μετάνοια όλων. Και βεβαίως σε κάθε βαπτισμένο χριστιανό και σε κάθε μέλος της Εκκλησίας έχει δοθεί όλη η Χάρις και όλη η πνευματική δύναμη και εξουσία, να δύναται εάν θέλει να μεταμορφώνει την ιδική του ύπαρξη σε ύπαρξη αγία και έτσι να μεταμορφώνει και ολόκληρο τον κόσμο σε κόσμο άγιο, καλό, ωραίο και δίκαιο. Γενικότερα στην Εκκλησία έχει δοθεί από

τον Ιδρυτή και Θεμελιωτή της, τον Σαρκωμένο Θεό Λόγο, η Χάρης, η Δύναμη και η Εξουσία να εξάγει τον κόσμο ελευθέρως από τον περιοχή και τον κόσμο των σκιών, των ιδεοληψιών και των φαντασιώσεων οιοδήποτε τύπου και μορφής, πνευματικής, πολιτικής, ψυχικής, ασκητικής, κοινωνικής, επιστημονικής, καλλιτεχνικής, πολιτιστικής, κλπ, στην περιοχή του είναι και του φωτός της όντως Αλήθειας και της όντως Ζωής. Δηλαδή στην περιοχή της ανιδιοτελούς αγάπης και αγαθότητας που νοιάζεται τους άλλους και όχι τον εαυτό της. Μοναδικά παραδείγματα του τρόπου αυτού είναι οι νεοφανείς άγιοι της εποχής μας αλλά και όλων των εποχών, μιμητών του Σωτήρος Χριστού. Εξάλλου μόνο η ζωντανή καί αδιάψευστος συνάντηση του ανθρώπου με τον Σωτήρα Χριστό δίδει την δύναμη στο ανθρώπινο πλάσμα να βιώνει την απεριγράπτης ομορφιάς εκρηκτική και απολύτως ανιδιοτελή αγάπη προς τα όντα καλά η κακά κατά την ιδική των επιλογή, ως έρωσ ανιδιοτελής καίων την καρδιά και φωτίζων τον νού και την διάνοια. Αυτό δε είναι και το αδιάψευστο σημείο της αληθούς παρουσίας του Χριστού εν μέσω ημών.

Σεβαστοί εκκλησιαστικοί άρχοντες, πατέρες και αδελφοί, εσείς πολύ καλύτερα από τον γράφοντα γνωρίζετε πως η Εκκλησία και η εν αυτή Θεία Λειτουργία είναι το παν δια τον άνθρωπο. Εννοώ την ορθόδοξο Εκκλησία και την Ορθόδοξο Θεία Λειτουργία. Η παιδεία, η πολιτική, η οικονομία, και εν γένει κάθε υγειής ανθρώπινη λειτουργία και εκδήλωση, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η προέκταση της Εκκλησίας και ο απόηχος της Θείας Λειτουργίας. Ότιδήποτε δεν τρέφεται από την Εκκλησία και την Θεία Λειτουργία, είναι καχεκτικό ψευδεπίγραφο και θνησιγενές. Σαφώς η Εκκλησία και η Θεία Λειτουργία εμπεριέχουν τα πάντα, όσα απαιτούνται για να ζήσει μια κοινωνία ανθρώπων εν ελευθερία και εν αληθεία. Χωρίς την Θεία Λειτουργία και όσα αυτή εμπεριέχει ως πλούτο και ως προέκταση, τότε ούτε οι επιστήμονες, ούτε οι πολιτικοί, ούτε οι ασκητές, ούτε οι φιλόσοφοι, ούτε οι ποιητές, ούτε οι άνδρες, ούτε οι γυναίκες, ούτε οι δάσκαλοι, ούτε οι σοφοί, και ουδείς των ανθρώπων μπορεί να ωφελήσει τον εαυτό του και τους άλλους ανθρώπους. Αντίθετα, βλάπτει και τον εαυτό του και την πολιτεία, όσο και αν επιδιώκει να ωφελήσει. Διότι η Εκκλησία και η Θεία Λειτουργία είναι ο τόπος σύνδεσης του κτιστού με το Άκτιστο. Βεβαίως τα πάντα γεννώνται, βρίσκονται και υπάρχουν μέσα στην Άκτιστο Θεία Ενέργεια ως την μόνη και αληθινή και πλήρη Αγάπης Ακτίστου Θεία και τριαδική Αγκαλιά. Ακόμη και οι δαίμονες και κάθε άλλη δημιουργία του Θεού. Όμως ο Θεός Λόγος, σαρκωθείς και γινώμενος τέλειος άνθρωπος, μας έδειξε πως η Εκκλησία Του και τα Μυστήρια της με

κεντρικό και θεμελιώδες την Θεία Λειτουργία, αποτελεί το κέντρο του κόσμου και της ιστορίας. Εάν ένας λαός και μια ανθρώπινη κοινωνία θέλουν να ζήσουν, αυτό δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο εάν συνδεθούν και ενωθούν με την Θεία Λειτουργία. «Ο Λόγος του Χριστού άνευ εμού, ου δύναστε ποιείν ουδέν», που σημαίνει ακριβώς αυτό. «Εάν μη Κύριος οικοδομήσει και φυλάξει, τότε εις μάτιν εργάζονται οι οικοδομούντες και φυλάσσοντες» είναι πλέον απο σαφής και ζωηφόρος.

Βεβαίως η Εκκλησιαστική ιεραρχία δεν μπορεί και δεν πρέπει να πολιτικολογεί και να εμπλέκεται στην καθημερινή πρακτική πολιτική ζωή ως τέτοια. Όμως, αλίμονο εάν η Εκκλησιαστική ιεραρχία αδιαφορήσει και παύσει να εμπνέει και να διδάσκει περί της αλήθειας και του νοήματος κάθε πολιτικής θεωρίας και πράξης, ανεξαρτήτως του ιδεολογικού χαρακτήρα της. Ακόμη μεγαλύτερη βλάβη έχουμε, εάν η Εκκλησιαστική ιεραρχία αδυνατεί να δείξει την αιρετικότητα και το ψευδές οιασδήποτε πολιτικής πρακτικής ή θεωρητικής πολιτικής σύλληψης, όπως ακριβώς συμβαίνει με τα αλάθητο και μονοφυσιτικής και φεουδαρχικής προέλευσης πολιτικά κόμματα ανεξαρτήτως ιδεολογικού περιεχομένου. Όπως η Ορθόδοξος Ανατολική Εκκλησία επεσήμανε και έδειξε την αιρετικότητα της δυτικής θεολογίας, Ρωμαιοκαθολικής ή Προτεσταντικής, με τον ίδιο τρόπο μπορεί και πρέπει να δείχνει την αιρετικότητα και την αποσπασματικότητα της ιδεολογικοποιημένης κομματικής πολιτικής, η οποία στις ημέρες μας φθείρει στην Ελλάδα από κοινού ότι το ελληνικό και ότι το ορθόδοξο εξαιτίας του αιρετικού χαρακτήρα της.

Όπως η Εκκλησιαστική ιεραρχία έχει χρέος να προειδοποιεί την κοινωνία περί του ψεύδους και της επικινδυνότητας κάθε αιρετικής θρησκευτικότητας, με τον ίδιο τρόπο η εκκλησιαστική ιεραρχία ωφείλει να ενημερώνει την κοινωνία περί της αιρετικότητας κάθε πολιτικής και κομματικής ιδεολογίας. Ακόμη χειρότερο δε είναι το γεγονός της σιωπηλής και παθητικής αποδοχής της αιρετικότητας σε κάθε μορφή της, πνευματικής, οικονομικής, πολιτικής, κλπ.

Στη Δύση, ο χωρισμός «εκκλησίας» και κράτους φάνηκε αναγκαίος, αφού τα δυτικά κράτη σε μεγάλο βαθμό προέκυψαν από την επανάσταση εναντίον του «χριστιανικού» φεουδαρχισμού και μεσαιωνισμού. Στην Ελλάδα όμως, η επανάσταση που δημιούργησε ελεύθερο νεοελληνικό κράτος έγινε από την ίδια την Εκκλησία και στο όνομα της Πίστης, στην Αγία Τριάδα, ασχέτως εάν κάποιες μεμονωμένες και αρνητικές περιπτώσεις χρησιμοποιούνται για να δείξουν το αντίθετο και να παραποιήσαν την ιστορική αλήθεια. Επομένως, στην Ελλάδα δεν τίθεται ουδόλως θέμα χω-

ρισμού Εκκλησίας και Κράτους, αφού η Ορθόδοξος Εκκλησία γέννησε το νεοελληνικό κράτος. Οποιοσδήποτε δε χωρισμός Εκκλησίας και Κράτους θα σημάνει αυτομάτως τον διαμελισμό της Ελλάδος, αφού το κεντρικό σημείο ενότητας της Ελληνικής κοινωνίας είναι η ορθόδοξος πίστη και η ορθόδοξος Εκκλησία. Για τον λόγο αυτό, η διδασκαλία της ελληνικής ιστορίας, της ελληνικής γλώσσας και της ορθόδοξης πίστεως, είναι «το ον ουκ άνευ» της ελληνικής πραγματικότητας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Εξάλλου, οφείλουμε σήμερα ως Έλληνες και ως χριστιανοί αλλά και ως κάθε μορφή εξουσίας, πολιτικής ή εκκλησιαστικής, να αντιληφθούμε πως η ορθόδοξος θεολογία και πολύ περισσότερο η Ορθόδοξη Λειτουργική εμπειρία, αποτελούν το μόνο εχέγκυο για αληθινή δημοκρατία και σεβασμό κάθε ανθρώπινης ετερότητας. Διότι μόνο η ορθόδοξη λειτουργική παιδεία και εμπειρία δίδει στον άνθρωπο την δύναμη να πολεμά τα πάθη της εγωπάθειας, της ιδιοτέλειας, του ναρκισσισμού, τα οποία διαλύουν κάθε έννοια δημοκρατίας και ισότητας των ανθρώπων. Όσο και αν στον δυτικό κόσμο μιλούν οι άνθρωποι περί ισότητας και δικαιωμάτων, στην ουσία κυριαρχεί η ανισότητα, η επιθετικότητα και η κοινωνική αδικία. Ας μην ξεχνάμε πως οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι και ο επικείμενος τρίτος δεν είναι άλλο από συνέπεια της αιρετικής δυτικής εκκλησιολογίας, πολιτειολογίας, και διπλωματίας.

Ενόσω λοιπόν ως επιστήμονες γνωρίζουμε πως η Ορθόδοξος Εκκλησία εμπεριέχει την αληθινή θεραπευτική ικανότητα των κοινωνικών, πολιτικών, ψυχολογικών και λοιπών ασθενειών, οφείλουμε με κάθε τρόπο να εμποδίσουμε στην Ελλάδα τον επιχειρούμενο διωγμό της ορθόδοξης πίστεως και Εκκλησίας, αναδεικνύοντας την αλήθεια σε κάθε επίπεδο, του ελληνικού και ορθόδοξου πολιτισμού, την σημασία της ορθόδοξης Εκκλησιολογίας ιδίως σε σχέση με την πολιτειολογία.

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, επιβάλλεται και σαφώς υποχρεούνται οι εκκλησιαστικοί, άνδρες και γυναίκες, να εργαστούν και να συνεργαστούν στα όρια του εκκλησιαστικού αξιώματος των και χωρίς να παραβιάζουν την ορθόδοξη εκκλησιολογία, μαζί με τον υπόλοιπο λαό για μία αληθινά ορθόδοξη και δημοκρατική πολιτειολογία σύμφωνη με την ορθόδοξη πίστη και τον διαχρονικό ελληνικό και ορθόδοξο πολιτισμό μας.

Σαφώς επιχειρείται σήμερα ένας συνολικός και πολυεπίπεδος διωγμός της ελληνικής ταυτότητας μας και της ορθόδοξης πίστεως μας. Η ελληνική δημογραφία, η ελληνική και ορθόδοξη παιδεία, η εγχώρια οικονομία, η δημοκρατική και φιλόνηθρωπη πολιτική, όλα αυτά και τόσα άλλα,

καταρρέουν και οδηγούν στον πλήρη αφανισμό του λαού μας και της πίστη μας στην Ελλάδα. Εάν, όσοι αντιλαμβανόμαστε το πρόβλημα, αλλά και τα αίτια και τις αιτίες του, θα είμαστε ένοχοι ενώπιον του Θεού και της ιστορίας, εάν δεν αντιδράσουμε άμεσα και αποτελεσματικά. Σαφώς το πρόβλημα είναι πρωτίστως θεολογικό, και ακολούθως πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό, κλπ.

Ο αείμνηστος και πνευματικός «γίγας», καθηγητής Ιωάννης Ρωμανίδης, μαθητής του άλλου μεγάλου και μέγιστου στον 20^ο αιώνα και όχι μόνο, ορθόδοξου θεολόγου Γεωργίου Φλωρόφσκι, διατυπώνει με πλήρη σαφήνεια την τεράστια και ασύγκριτη διαφορά της ορθόδοξης Εκκλησίας και ορθόδοξης θεολογίας με την δυτική, ρωμαιοκαθολική και προτεσταντική θεολογία και διδασκαλία. Στην τελευταία έκδοση του βιβλίου του “το προπατορικό αμάρτημα”, αποσαφηνίζει με ρηξικέλευθο τρόπο τα πράγματα, τόσο της θεολογικής αλήθειας όσο και της πολιτικής θεωρίας και πρακτικής.

Η δυτική θεολογία σε όλες τις φάσεις και εκδοχές της αποχώρισής της από την Ανατολική και ορθόδοξη θεολογία, της μονής αληθούς θεολογίας ως προϊόν της μονής αληθούς Αγίας Αποστολικής και Καθολικής – Οικουμενικής Εκκλησίας, της Ανατολικής δηλαδή και Ορθοδόξου Εκκλησίας, κατέστρεψε όλες τις προϋποθέσεις της υγειούς και φιλανθρώπου Εκκλησιολογίας, Πολιτειολογίας, Ανθρωπολογίας, Κοσμολογίας, αφού πρωτίστως κατέστρεψε τις προϋποθέσεις της υγειούς και αληθούς Χριστολογίας και Τριαδολογίας. Διότι, κατά την Δυτική θεολογία, δεν είναι αναγκαίο η συνεχής, διαρκής, αδιάκοπος και οντολογικά-υπαρξιακά, πραγματική παρουσία του Χριστού εν τω κόσμω και εν τη Εκκλησία, προκειμένου αμφότερα να υφίστανται και να σώζονται από κάθε φθορά και κάθε θάνατο. Έτσι, προέκυψαν οι ποικίλες θεολογικές παραποιήσεις και αιρετικές απόψεις της δυτικής θεολογίας που γονιμοποιούν με λάθος και αιρετικό τρόπο όλες τις εκδοχές της ανθρώπινης ζωής, ως σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, ως σχέση του ανθρώπου με τους ανθρώπους, την φύση, την κοινωνία, το σώμα, το κακό, την πτώση κλπ. Αρχής γενομένης από την βαθμιαία απουσία της εμπειρικής μετοχής στην Θεία Ζωή, ως Εκκλησιαστική εορταστική και Λειτουργική Ζωή, η οποία μας συνδέει και μας μπολιάζει εξ αρχής και κατ’ ευθείαν στην Ζωή του Χριστού και της Αγίας Τριάδος, η Δύση αρνείται την Θεολογία των Ακτίστων Ενεργειών και διδάσκει τα περί κτιστής χάριτος.

Ακολούθως, εισάγονται αιρετικές διδασκαλίες, όπως η κτιστή χάρις, οι θεωρίες περί προκαθορισμού και η δικανική σωτηριολογία περί ικανο-

ποιήσεως, περί του Σατανά ως τιμωρού οργάνου του Θεού, περί του θανάτου ως τιμωρία του Θεού εις τους ανθρώπους, περί του ευδαιμονιστικού και ηθικολογικού παραδείσου, χωριστού βεβαίως της Θείας και Ακτίστου Τριαδικής ζωής, αφού ο Θεός είναι μόνον Ουσία που περιέχει όλα τα υπόλοιπα Θεία Ιδιώματα, όπως τις διακριτές Θείες Υποστάσεις, την διακριτή αλλά ουχί χωριστή Άκτιστο Θεία Ενέργεια, περι μη αγιασμού του σώματος και της ύλης, ακόμη δε και περί μη ανάγκης Αναστάσεως των σωμάτων και τόσα άλλα. Γενικώς, σε κάθε ενήμερο μελετητή τόσο της Θεολογίας όσο και της φιλοσοφίας, η δυτική θεολογία χωριζομένη της Ανατολικής και Ορθοδόξου Θεολογίας, περιορίστηκε στα όρια ενός κακώς εννοούμενου πλατωνισμού και αριστοτελισμού, όπως αυτά είχαν παραμορφωτικά κατανοηθεί στον νεοπλατωνισμό, τον μανιχαϊσμό, κλπ. Αντίθετα, οι Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας κατείχαν σε βάθος την αρχαία σοφία και ορολογία και τα χειρίστηκαν με τρόπο ωφέλιμο για την διατύπωση των θεοπνεύστων Θείων Δογμάτων της Εκκλησίας από τις πρώτες Οικουμενικές Συνόδους μέχρι τις τελευταίες Συνόδους, που καθιέρωσαν την Θεολογία των Ακτίστων Ενεργειών του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά ως φυσική και αναγκαστική προέκταση όλων των προηγούμενων Συνόδων και της θεολογίας των Καππαδόκων και του Μεγάλου Αθανασίου. Διότι σαφώς υφίσταται διάκριση μεταξύ της παρούσας πτωτικής ανθρώπινης κατάστασης, η οποία ερμηνεύθηκε εντελώς λανθασμένα από την δυτική χριστιανική θεολογία, και της κατάστασης της Ακτίστου Θείας Χάριτος και Θείας Ενέργειας που εξυψώνει τον άνθρωπο από την κατάσταση του ζώου ή και ακόμη χαμηλότερη από αυτό, στην κατάσταση του ελεύθερου από θάνατο και φθορά θεούμενου και θεώμενου ανθρώπου, όπως έδειξε ο ίδιος ο Σαρκωμένος Θεός με τον Σταυρικό θάνατο του και την Ανάσταση του, και όπως αυτό διαπιστώνεται αδιακόπως με τους Αγίους άνδρες και γυναίκες της Ανατολικής και ορθοδόξου Εκκλησίας και ιστορίας.

Ο Αναστημένος Χριστός είναι το Α και το Ω όλης της ιστορίας του ανθρώπου και του κόσμου. Ο Χριστός ως Τέλειος Θεός και Τέλειος Άνθρωπος είναι ο Μόνος Αληθινός “Ορφέας” που κατέρχεται στον Άδη και τον κόσμο των σκιών, φορτώνεται επάνω του όλη την νεκρή ανθρωπότητα και την εξάγει από τον τόπο του θανάτου και των νεκρών οστών. Ο Αναστημένος Χριστός, χαρίζει σε όλη την νεκρή ανθρωπότητα την Αιώνιο και απεριόριστη Ζωή του, που μόνο Αυτός έχει αυτεξουσίως και μπορεί να την μεταδώσει σε όλα τα νεκρά ανθρώπινα πλάσματα, διότι όλοι είμεθα νεκροί και μελλοθάνατοι, χωριστοί του Σωτήρος Χριστού ακόμη και αν βιολογικά και ψυχολογικά φαινόμεναστε ως ζωντανοί, και σε όλους

τους νεκρούς ανθρώπους, ζώντες ή κεκοιμημένους, καλούς ή κακούς κατά τα ανθρώπινα μέτρα, εάν βεβαίως προηγηθεί η ελεύθερη μετάνοια και η ελεύθερη μεταστροφή του ανθρώπου. Ακόμη, ο Αναστημένος Χριστός είναι ο μόνος και Αληθινός “Προμηθεύς” που φέρει το Αληθινό Φώς στους ανθρώπους αφού αυτός είναι το Όντως Φώς το Αληθινό που φωτίζει πάντα άνθρωπο ερχόμενο εις τον κόσμο. Σήμερα δε, μας είναι όσο ποτέ άλλοτε προφανές πως όλες οι θρησκείες, φιλοσοφίες και δοξασίες χωρίς τον Χριστό, καθίστανται δαιμονιώδεις και πλήρεις σκότους, μίσους προς την ζωή και τον θάνατο.

Έτσι, στην Ορθόδοξη Εκκλησία και την μοναχική, ερωτικο-ασκητική και Χριστό-νοσταλγική της παράδοση, διαφυλάσσεται ως κόρη οφθαλμού η Ουσιώδης και εμπειρική Αλήθεια περί του Θεού, περί του ανθρώπου και περί του κόσμου, όπως αυτή φανερώνεται στο Πρόσωπο του ιδίου του Χριστού. Διότι, η παρούσα και απάνθρωπα επιχειρούμενη νέα τάξη πραγμάτων που με βάνουσο τρόπο καταργεί την ανθρώπινη ελευθερία προάγοντας την ανθρώπινη και δαιμονιώδη ψυχοπαθολογία και τον ανθρώπινο σκοταδισμό και μεσαιωνισμό ως καινοτομία και αλήθεια, σαφώς είναι αποκύημα της μονοφυσικής θεολογίας και ανθρωπολογίας. Ο μονοφυσισμός, σε κάθε του μορφή γεννά φαντασίωση, εγωπάθεια, ναρκισσισμό, υποκειμενισμό, αυταρχισμό, δαιμονιώδεις ιεραρχίες και θεοκρατίες, επιθετικότητα, βία, αλλαζονία, εξουσιαστικότητα, καταθλιπτικότητα και εν γένει νεκρώνει τον άνθρωπο και τον πολιτισμό του.

Η αποχή των σημερινών χριστιανών από την πολιτική, αποτελεί από-τέλεσμα μίας δυτικού τύπου μονοφυσικής και μανιχαϊκής χριστιανοσύνης, που συνειδητά ή ασυνείδητα χωρίζει το σώμα από την ψυχή, και τον κόσμο από τον Θεό. Αυτό αποτελεί συνέπεια της αρνήσεως από την Δύση, της θεολογίας των Ακτίστων Ενεργειών και απουσίας της εμπειρίας της Θεώσεως. Ο άνθρωπος που έχει εμπειρία του Θεού, μολονότι ζεί ελεύθερος από την ανάγκη της εξουσίας επί των άλλων ανθρώπων και επί της φύσεως, ταυτοχρόνως αντιλαμβάνεται την σημασία και την ανάγκη ενασχόλησης του με την πολιτική, ως διακονία και ως υπηρεσία προς τους ανθρώπους και προς τον Θεό. Η ορθόδοξη εκκλησιολογία, όπως αυτή εκφράζεται με θαυμαστό τρόπο στην “Μυσταγωγία” του Αγίου Μαξίμου, αντιλαμβάνεται την πολιτεία ως το προαύλιο της Εκκλησίας και την πολιτική ως επίγειο έκφραση της κοσμικής Θείας Λειτουργίας και συνολικής κίνησης του κτιστού προς το Άκτιστο. Το Βυζάντιο – Ρωμανία, όπως ισχυρίζεται ο Βυζαντινολόγος Στήβεν Ράνσιμαν, αποτελεί την μόνη υγιή και αληθινή Δημοκρατία μετά την Δημοκρατία των αρχαίων Αθηνών, που

σαφώς ήταν μία σκιώδης προτύπωση της ορθόδοξης πολιτειολογίας. Αντίθετα, η κομματική πολιτειολογία αποτελεί προέκταση του δυτικού χριστιανικού μονοφυσιτισμού και του δυτικού ανταγωνιστικού και εγωπαθούς αλαθήτου. Σε βαθύτερη ανάγνωση, η κομματική πολιτειολογία είναι προέκταση της μεσαιωνικής αριστοκρατικής φεουδαρχίας στην οποία ο λαός είναι η απρόσωπη μάζα και κολεκτίβα. Ο δυτικός χριστιανικός μονοφυσιτισμός σαφώς γονιμοποίησε τον πολιτικό μονοφυσιτικό, και αυταρχισμό των απρόσωπων κοινωνιών, σοσιαλιστικών, καπιταλιστικών, φιλελεύθερων, κλπ. Για το λόγο αυτό η δυτική πολιτειολογία, μολονότι προσπάθησε μετά την δυτική Αναγέννηση και τον δυτικό Διαφωτισμό να απεγκλωβιστεί από τον αλάθητο και ιδεοληπτικό παπικό φεουδαρχισμό, κατ' ουσίαν αναπαρήγαγε με νέο τρόπο την ιεραρχική και δυϊστική και δουλοπαρική πολιτειολογία και φαντασίωση. Διότι οι άνθρωποι έχουν κάποια σχετική ελευθερία, μόνο κατά την στιγμή που ψηφίζουν και απόφασίζουν τους νέους και αλάθητους αφέντες των. Είναι δε σχετική η ελευθερία των εκλογών, διότι οι κομματικές ιεραρχίες δεν προέρχονται από τον λαό αλλά επιβάλλονται στο λαό από ανεξέλεγκτα κέντρα και ανελεύθερους και αντιδημοκρατικούς μυστικούς μηχανισμούς, όπως κατήγγειλε ο αείμνηστος πρόεδρος των ΗΠΑ λίγο πριν την δολοφονία του John F. Kennedy.

Έτσι, η αιρετική δυτική εκκλησιολογία, Χριστολογία και Τριαδολογία, σαφώς γέννησαν μία μονοφυσιτική και δυιστική, άρρωστη, εγωπαθή, αυταρχική, ιεραρχική, μισάνθρωπο και φεουδαρχική πολιτειολογία. Ακόμη και όταν η Δύση περνά στον κομματικό κοινοβουλευτισμό, κατ' ουσίαν διατηρεί τον αντιδημοκρατικό φεουδαρχικό αυταρχισμό και μονοφυσιτισμό, υπό το πρόσχημα του αντιπροσωπευτικού κοινοβουλευτισμού όπου κυριαρχεί επίσης ο κοινοβουλευτικός φεουδαρχισμός και ο αλάθητος κομματικός μονοφυσιτισμός. Για τους λόγους αυτούς σήμερα βιώνουμε το τραγικό αδιέξοδο των συνεχών κρίσεων και συγκρούσεων, που οδηγούν σε κατάρρευση την δημοκρατική Ευρώπη. Στην Ελλάδα δε, ζούμε τις τελικές συνέπειες του μονοφυσιτικού κομματικού και κοινοβουλευτικού φεουδαρχισμού. Από το αδιέξοδο αυτό η ελληνική κοινωνία μπορεί να εξέλθει μόνον αν υπάρξει μία αλλαγή πολιτικής φιλοσοφίας και μία ουσιαστική πολιτική μετάνοια από την κομματική δικτατορία των μειοψηφιών στη δημοκρατική αποκέντρωση και δημοκρατικότητα.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, είναι η ανάγκη μίας ορθόδοξης πολιτειολογίας όπου η πολιτική ζωή δεν πηγάζει και δεν καθορίζεται μέσω των κομματικών ολιγαρχιών από μυστικά κέντρα και μυστικές ομάδες εξου-

σίας αλλά καθορίζεται από την ουσία του ελληνικού και ορθόδοξου πολιτισμού. Η πρόταση αυτή περιγράφεται αναλυτικά σε σχετική μελέτη μας με θέμα: “ Πολιτική πολυκεντρική αυτοοργάνωση των Ελλήνων”. Η πρόταση μας αυτή εμπνέεται κατ’ ευθείαν από την αποστολική και συνοδική οργάνωση, λειτουργία και διοίκηση της ορθόδοξης Ανατολικής Εκκλησίας και της ορθόδοξης Εκκλησιολογίας. Βαθύτερα δε, εμπνέεται από την ορθόδοξη Χριστοκεντρική Τριαδολογία των ομοούσιων και καθόλα ίσων μεταξύ των, κατά την Θεότητα Θείων Υποστάσεων. Στο Βυζάντιο, ο Αυτοκράτορας και όλοι οι πολιτικοί αρχοντες, παρόλα την ανθρώπινη αμαρτωλότητα των, ουδέποτε διεκδίκησαν να κυβερνούν το λαό ελαίω Θεού ως εκπρόσωποι του Θεού και υποκαθιστώντας τον Θεό, αφού προηγουμένως έχουν εξορίσει τον Θεό εκτός του κόσμου και των ανθρώπων. Ομοίως, στην ορθόδοξη εκκλησιαστική ιεραρχία, δεν υφίσταται ουδεμία αλάθητη ιεραρχία και φεουδαρχία. Ο Πατριάρχης, ο Επίσκοπος, ο Ιερέας, και όλα τα μέλη της Εκκλησίας, δεν αποτελούν μία εξουσιαστική ιεραρχία που εκπροσωπεί τον Θεό. Όλως αντιθέτως, αποτελούν μία ανατρεπτική ιεραρχία όπου το ανώτερο υπηρετεί το κατώτερο, όπως έδειξε ο ίδιος ο Σωτήρας του Κόσμου, Χριστός, στην επίγειο ζωή και πολιτεία του, πλένοντας τα πόδια των μαθητών του και λέγοντας πως όποιος θέλει να είναι πρώτος ας γίνει τελευταίος. Σήμερα, επείγει ως Έλληνες και ως ορθόδοξοι χριστιανοί, να επεξεργαστούμε μία νέα μορφή πολιτειολογίας και ένα νέο πολιτικό χάρτη, σύμφωνο με την ελληνική οστική και πολιτιστική μας ταυτότητα, αλλά και σύμφωνο με την ορθόδοξη εκκλησιολογία, θεολογία και πίστη μας.

Σαφώς μετά την δολοφονία του Έλληνα Κυβερνήτη, Ιωάννη Καποδίστρια, τα πολιτικά κόμματα εισήγαγαν στην ελληνική πολιτική σκηνή, τον αιρετικό δυτικό πολιτικό μονοφυσιστισμό και φεουδαρχισμό. Οι συνέπειες, αυτής της αιρετικού τύπου πολιτειολογίας, είναι πλέον εμφανείς σε όλους μας. Ανάδειξη της ψυχοπαθολογίας του απρόσωπου, δυτικότροπου εθνικισμού, και ακολούθως του δυτικότροπου διεθνισμού. Τραγική συρρίκνωση και κατάρρευση καταστροφική εντός δυο αιώνων, του Οικουμενικού ελληνισμού, και διωγμός των Ελλήνων και του ελληνικού και ορθόδοξου πολιτισμού – ταυτότητας των, από την ιστορία και την ιστορική γεωγραφία του.

Θεωρούμε πλέον, πως μόνο η ανάδειξη ελληνικής και ορθόδοξης πολιτειολογίας μπορεί να αναχαιτίσει την ιστορική κατάρρευση του ελληνικού κόσμου. Σε αυτό, είναι απαραίτητη η ουσιαστική μετάνοια και συνεργασία όλων μας, κλήρου και λαού, και η επιστροφή μας με καινο-

τομικό τρόπο στις βασικές αρχές της ορθόδοξης Εκκλησιολογίας και της ορθόδοξης Πολιτειολογίας, που εδράζονται στην εμπειρία του προσώπου είτε σε επίπεδο θεολογίας είτε σε επίπεδο ανθρωπολογίας. Κάθε είδος μονοφυσιτισμού, ταυτίζει την ουσία με την ενέργεια και την ουσία με την υπόσταση – πρόσωπο. Αυτό, αναπόφευκτα, οδηγεί στην ουσιοκρατία και την ανελεύθερη οντολογική ιεραρχία. Αντίθετα, η ορθόδοξη θεολογία διακρίνει την ουσία από την ενέργεια και την ουσία από την υπόσταση-πρόσωπο, αρνούμενη με κάθε τρόπο την αναλογία όντος και πίστεως που γέννησαν τον δυτικό φεουδαρχικό και αυταρχικό μεσαίωνα και ακόμη χειρότερα τον χριστιανικού τύπου αθεϊσμό της σχολαστικής θεολογίας και της δυτικής εν γένει επιστημολογίας και πολιτειολογίας. Οι Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας, θα δηλώσουν απερίφραστα πως “ανυπόστατος φύσις και ουσία ουκ αν είη ποτέ”, ούτε στο επίπεδο του Ακτίστου και της θεολογίας του, ούτε στο επίπεδο του κτιστού και της επιστημολογίας-πολιτειολογίας του. Έτσι, δεν υφίστανται αλάθητοι, εκκλησιαστικοί ή πολιτικοί άνδρες ή γυναίκες, αντικαταστάτες και τοποτηρητές του Θεού στη Γη, αλλά μόνο διάκονοι και υπηρέτες του Θεού Μυστηρίου, είτε στον χώρο της εκκλησιολογίας, είτε στον χώρο της πολιτειολογίας και ανθρωπολογίας.

Ύστερα από όλα αυτά, προτείνουμε να τεθεί υπό συζήτηση σε κάθε επίπεδο, εκκλησιαστικό και κοινωνικό, το πολιτειολογικό ζήτημα. Δηλαδή, ποιός τύπος πολιτειολογίας ανταποκρίνεται στην ορθόδοξη εκκλησιολογία και θεολογία, ποιά μορφή πολιτειολογίας αποκλείει από το ορθόδοξο ήθος και την ορθόδοξη εκκλησιολογία και θεολογία. Η Εκκλησιαστική ιεραρχία σαφώς οφείλει να μένει μακράν της πολιτικής πράξης, την ευθύνη της οποίας έχει η κοινωνία η ίδια. Όμως, η εκκλησιαστική ιεραρχία έχει ευθύνη να διατυπώνει την ορθόδοξη αλήθεια όσον αφορά την πολιτειολογία και να ασκεί κριτική στον πολιτικό κόσμο και στις πολιτικές ομάδες όταν αυτές ακολουθούν αιρετικές πρακτικές, μη ορθόδοξες, μη φιλόανθρωπες και μη εθνικά ορθές πολιτικές, που οδηγούν στην υλική και πνευματική βλάβη και φθορά της κοινωνίας και της πατρίδας μας. Ενώ δεν είναι πρόπον, η εκκλησιαστική ιεραρχία να πολιτικολογεί, είναι όμως ανάγκη η εκκλησιαστική ιεραρχία να διδάσκει τον λαό περί της αληθούς και συνεπούς προς την ορθόδοξη πίστη και παράδοση πολιτικής θεωρίας και πράξης. Είναι πρόπον και συνεπές προς το πνευματικό λειτούργημα των εκκλησιαστικών ανδρών και γυναικών, να διδάσκουν την διαφορά της μη ορθόδοξης, μονοφυσιτικής, φεουδαρχικής, αυταρχικής, αλάθητης,

αλαζονικής και αιρετικής πολιτειολογίας που φθείρει την ορθόδοξη ζωή και το δημοκρατικό ήθος, από την αντίστοιχη ορθόδοξη, δημοκρατική, προσωποκεντρική και φιλόσοφο πολιτειολογία που απορρέει από τον διαχρονικό ελληνικό και ορθόδοξο πολιτισμό του διαλόγου και της συμμετοχικότητας. Είναι πρόπον και σύμφωνο με το εκκλησιαστικό των αξίωμα, οι εκκλησιαστικοί άνδρες να καταγγέλουν δημόσια την κοινωνική αδικία, την πολιτιστική και πνευματική διαφθορά, την αιρετική ιδεολογία και μεροληψία, την ιδιοτέλεια, την συγκεντρωτική γραφειοκρατία των κομματικών μειοψηφιών και την αυταρχικότητα των πολιτικών ηγεσιών, όταν αυτές υποτάσσουν το κοινωνικό και εθνικό όφελος σε στενά κομματικά και άλλα ωφέλη, καταργώντας την αξιοκρατία, τη δημοκρατικότητα και την κοινωνική ισότητα. Εν τέλει, είναι πρόπον η εκκλησιαστική ιεραρχία να διατυπώνει τις αρχές μίας δημοκρατικής, φιλόσοφου και ανοικτής πολιτειολογίας, που σέβεται το κοινωνικό σώμα και την πολιτιστική-πνευματική του ταυτότητα και δεν το υποτάσσει σε κοινωνικές και πολιτικές μειοψηφίες που θεωρούν τον εαυτόν των αλάθητο χειραγωγό των μαζών.

Έπειτα από αυτές τις επισημάνσεις, προτείνουμε, την κατά τόπους με ευθύνη και πρωτοβουλία των μητροπολιτών και επισκόπων, συνεδρίων και ημερίδων αναφορικά με την σχέση της ορθόδοξης, πίστης, θεολογίας και εκκλησιολογίας, και της πολιτικής θεωρίας και πολιτειολογίας.

Αυτό θα συμβάλλει τα μέγιστα, στην εξυγείανση του πολιτικού βίου της ελληνικής κοινωνίας και στην προστασία της δημοκρατίας και της διάσωσης της πνευματικής ταυτότητας της ελληνικής κοινωνίας. Αυτή την στιγμή, όπου η ελληνική πατρίδα κινδυνεύει να χάσει κάθε ελληνική και ορθόδοξη ταυτότητα και τίθενται οι όροι γεωγραφικού διαμελισμού της Ελλάδος, η εκκλησία της Ελλάδος υποχρεούται εκ της θέσεως της και ως πνευματική τροφός της ελληνικής και ορθόδοξης κοινωνίας, να συμμετάσχει ως φιλόσοφος μήτηρ στην αγωνία του ελληνικού και ορθόδοξου λαού της. Ζητώ συγνώμη και επικαλούμαι πάσα επιείκεια για την αυθάδεια μου και το θράσος μου να ομιλώ ως μογγίλαλος και τελευταίος όλων των ανθρώπων, περί των μεγίστων.

Με τιμή, σεβασμό και φιλία
Γεώργιος Παύλος
Καθηγητής Φυσικής και Φιλοσοφίας, ΔΠΘ